

LBRIS

We know
books

SONIA HARTL

**ACEASTA
NU E O
POVESTE
DE
DRAGOSTE**

Traducere din limba engleză
de Matei Marcu

forteen | 2021

Capitolul 1

Mi-am petrecut șase luni pregătindu-mă pentru meciul celor de la Kansas City Royals – punând deoparte câțiva dolari în fiecare săptămână, ascunzându-mă de mama când îmi făceam planuri pentru ziua mea liberă, luându-mi permisul ca să pot conduce singură până acolo. Mama era fan Royals încă de la cinci ani, când bunicul o dusese la un meci, dar de-atunci nu mai fusese la niciunul. Totul trebuia să fie perfect.

I-am dat biletele paznicului de la ghereta de la poarta D, iar tipul mi-a făcut o plecăciune din cap.

— Sper să vă placă meciul ție și surorii tale!

— Mulțumesc!

Nu încerca să ne faci un compliment și nici eu nu m-am obosit să-l corectez. Mi-ar fi luat prea multă energie să-i explic cum mama mea de treizeci și cinci de ani are un copil de optsprezece și nu eram pregătită să fac efortul ăsta cu niște străini. Învățasem lecția asta de mult.

Mama mai avea puțin și țopăia când am intrat pe porțile stadionului Kauffman, într-o mare de albastru și alb și o atmosferă de anticipație pe care camerele de filmat n-ar fi putut-o surprinde. Nu aveam un tricou cu Royals, așa că mă mulțumisem cu o bluză albă, brodată cu mici scoici albastre, pe care mi-o făcuse bunica atunci când sărbătorisem primul meu videoclip urcat pe YouTube. Sute de oameni se învâртеau pe lângă tonetele cu mâncare, vânzând pălării și degete uriașe de polistiren. Îmi ploua în gură de la mirosul de popcorn și pâine prăjită. Drumul de la Honeyfield fusese lung și eu nu luasem micul dejun.

— Macy, nu știu ce să spun. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru mine!

books

Ochii mamei sclipeau în soarele strălucitor. Nu voiam să-și strice machiajul.

— Hei, am zis, întinzându-i un șervețel. Nu se plânge la baseball, ai uitat?

— Așa e, a zis ea, trăgându-și nasul, de parcă ar fi încercat să-și resoarbă lacrimile în ochi. Ai dreptate, ca de obicei. Ce să facem mai întâi? Să ne căutăm locurile?

— Mâncare.

Am luat-o de mână și am tras-o spre cel mai apropiat stand de hotdogi.

De îndată ce ne-am blindat cu băuturi, mâncare și suvenir, ne-am dus în secția 316, rândul C. Pălăria nu-mi stătea bine pe cap, din cauza cosițelor, și nici n-aveam părul suficient de lung să-l țin în coadă. Asta e. Mi-am îndesat-o mai bine pe cap. Chiar și-n secțiunea aceea umbroasă, scaunul de plastic tot îmi încălzea picioarele. Copii mici cu degete lipicioase de la vata de zahăr urcau mocăiți treptele cu familiile lor, în timp ce vânzătorii încercau să li se dea din drum.

Stadionul s-a umplut repede în timp ce eu făceam câteva poze cu mama, cu terenul în spate, încercând diverse filtre. L-am găsit pe cel mai bun și am pus fotografia pe Instagram. Atmosfera asta de baseball îmi dădea chef să fac un video legat de cei de la Royals pentru YouTube. Poate un grupaj de filmulețe cu Kevin Costner¹? Am clătinat din cap. Îmi era teamă să rostesc numele echipei White Sox în casa noastră, darămite să fac și-o uniformă cum aveau în *Field of Dreams* – așa că de ani de zile mă țineam departe de proiectul ăsta. Trebuia să găsesc altceva.

¹ Actorul a jucat în multe filme axate pe baseball (n. tr.).

O umbră s-a lăsat peste noi. Mama a mormăit ceva când un tip de peste doi metri s-a pus chiar pe scaunul din fața ei, blocând priveliștea pe care o plătisem cu jumătate din economiile mele.

— Fă schimb de locuri cu mine, am spus.

Mama s-a aplecat spre stânga, apoi spre dreapta, încercând să vadă dincolo de tip.

— Ești sigură?

— Ziua asta e pentru tine.

Oricum nu eram un fan la fel de împătimit, spre dezamăgirea ei.

— Știi doar c-o să mă plictisesc până la a doua repriză și o să încep să mă joc pe telefon.

— Nu știu ce să zic.

I-a apărut iarăși cuta obișnuită dintre sprâncene, deși conturul ei vag i se vedea oricum permanent pe chip.

— E în regulă. Serios. Haide!

M-am ridicat, cu hotdogul și Cola într-o mână, în timp ce o ajutam să se ridice cu cealaltă.

M-am întors un pic prea repede spre locul meu, tocmai când un tip venea din partea cealaltă. M-am împiedicat; am reușit să mă țin pe picioare, dar s-a zis cu hotdogul și Cola mea. Din păcate, au aterizat pe tricoul tipului.

— Căcat...

M-am uitat repede la mama. Nu se supăra pe mine când vorbeam urât acasă, dar o enerva să mă audă injurând în public.

— Fir-ar, îmi pare rău!

Am luat câteva șervețele împrăștiate pe jos și am încercat să curăț literele KC de pe tricoul lui. Părea de vârsta mea.

— N-am fost atentă.

— Nicio problemă, a zis el și și-a tras tricoul de bumbac peste cap, așezându-și-l pe spătarul scaunului. Vezi?

— Chiar văd, am spus eu, dând încetșor din cap și încercând să-mi dau seama, fără să bat la ochi, dacă mi-a căzut falca.

Tipul avea un abdomen ca în reclamele la deodorante pentru bărbați. Genul de mușchi între care se formau zone de lumini și umbre. Îmi venea să-l împung cu mâna în stomac, ca să văd dacă sunt la fel de tari pe cât par. O femeie de pe rândul din spate, cu o fundă imensă și roz care-i ținea părul în coadă, a chicotit când m-a văzut cum îl privesc și mi-a făcut cu ochiul.

— Cred c-o să fim colegi de rând pentru următoarele câteva ore, așa că n-are rost să ne supărăm pentru un accident. Eu sunt Eric, apropo. El e amicul meu, Rod.

A arătat cu degetul mare în spate, spre un tip mai scund pe care l-am văzut abia atunci.

— Eu sunt...

Cum mă chema?

— Macy. Evans. A treia.

Dar nu eram a treia în nimic. De ce-i spusese asta? Oare privilegiștea abdomenului său îmi prăjise de tot acea porțiune a creierului care se ocupa de gândirea rațională?

— Mișto. Îmi pari cunoscută, Macy Evans a Treia. Ai făcut liceul la Liberty?

Am clătinat din cap.

— Eric Dufrane, a zis, arătând cu degetul spre sine. Eu am fost la Liberty și am absolvit chiar ieri.

S-a așezat, crăcănându-se până a ajuns cu genunchiul în dreptul scaunului meu, lucru care l-a făcut cu patruzeci la sută mai puțin atrăgător. Nașpa.

— Și eu am absolvit. Am fost la liceul din Honeyfield, undeva mai la nord de-aici. Am venit cu mașina până aici ca să-i fac mamei o surpriză de ziua ei.

Mama s-a aplecat spre noi și le-a făcut băieților cu mâna.

— Îmi cer scuze că fata mea e așa împiedicată.

— Nicio problemă, doamnă Evans a Doua.

Eric i-a zâmbit cu zâmbetul lui Colgate, dar ea deja se ridicase de pe scaun ca să se ducă după tipul care vindea degete de polistiren pe coridor.

Eric s-a făcut mai comod pe scaun, ocupând și mai mult spațiu.

— Uau, ce sexy e maică-ta!

Scârbos. Nu merita să aibă abdomenul ăla, ce risipă...

După imn, lovitura de început și momentul incredibil de stânjenitor în care mama a încercat să-i convingă pe toți să facă valuri, dar nu i s-au alăturat decât cinci oameni, mi-am deschis aplicația de YouTube. Am încercat să mă uit la meci. Serios. Dar cu tipul înalt în față și Eric cu abdomenul lui și picioarele crăcănate, n-aveam nicio șansă să mă bucur de experiență.

Postarea mea despre duetul John Hughes-Molly Ringwald în filmele *Sixteen Candles*, *Pretty in Pink* și *The Breakfast Club* ajunsese la douăzeci de mii de vizualizări, mai multe decât celelalte filmulețe ale mele, care abia dacă trecuseră de zece mii. Era onorabil, dar nu suficient. Aveam nevoie de cel puțin un milion ca să atrag sponsori și să fac bani. Deja începusem să mă îmbrac ca personajele din filmele pe care le recenzam, dar trebuia să fac ceva și mai îndrăzneț ca să ies în evidență.

Acum două zile, încărcasem un videoclip cu opiniile mele despre comedii romantice ale anilor '90: *She's All That*, *10 Things I Hate About You* și *Never Been Kissed*. Tricoul ăla cu puf alb pe care-l purta Drew Barrymore în *Never Been Kissed* fusese teribil de greu de recreat, iar *10 Things* era singurul film din listă care mai merita văzut. Comentatorii erau de-acord. Făcusem la videoclipul ăla și cea mai bună editare de până atunci. Aveam speranțe mari cu el, dar vizualizările veneau greu. Avea doar trei mii deocamdată. Mai aveam de așteptat încă 997 000.

Nici măcar nu mă născusem când fuseseră făcute majoritatea filmelor ăstora, dar datorită locului meu de muncă aveam acces la tot ce-avea VHS de oferit mai bun sau mai rău. Iar dacă cineva de la Hollywood ar fi dat peste canalul meu de YouTube, avea să găsească acolo o groază de indicații despre cum ar fi putut să refacă filmele astea, mai ales dacă voiau de data asta să le dea femeilor un tratament mai corect.

Primul pas ar fi să ne trateze ca pe niște oameni și nu ca pe niște obiecte.

— La ce te uiți? a zis Eric, aplecându-se peste umărul meu.

Mirosea a bere, brânză și spray de gândaci.

— Soră-mea mai mică se uită la filmele astea vechi. Câteodată stau și mă uit cu ea pe Netflix.

M-am înduișat când a pomenit-o pe soră-sa. Aveam o mare slăbiciune pentru oameni cu abdomen mișto, care apreciază filmele din era casetelor video.

— Le fac recenzii pe YouTube.

— Nu se poate! Când soră-mea nu stă pe Netflix, e pe YouTube.

Părea cu adevărat impresionat, ceea ce m-a făcut să simt fluturi în stomac, deși încă mi se părea că e cam fraier tipul ăsta.

— Poate am văzut vreun videoclip de-al tău?

— Mă îndoiesc.

Nu eram cunoscută. Nu încă. Dar într-o zi aveam s-o duc pe Misty Morning – rolul pe care mi-l creasem ca să găzduiesc R3ntal Wor1d – tocmai în fruntea lanțului trofic de pe YouTube. Și totuși, avea să-mi ia mult timp până-mi cream un public, așa că n-avea rost să mă gândesc de acum la faimă.

— Am încărcat unul acum câteva zile. Vrei să vezi?

— Da, de ce nu?

Brațul lui s-a atins de-al meu când Eric s-a întors să vadă telefonul mai bine. Toate terminațiile mele nervoase s-au trezit la viață.

— De ce-ți spui Misty?

— E un fel de nume de scenă.

Aveam conturi de Instagram și Twitter sub numele meu adevărat, dar alea erau doar pentru mine. Misty Morning și R3ntal Wor1d erau ceva mai mult.

Îl priveam în timp ce se uita la videoclipul meu. Era o experiență ciudată să stau lângă cineva în timp ce rulează o recenzie de-a mea. Nici măcar prietenii nu mi-i lăsam să se uite la ele cu mine în cameră. Credeam c-o să fie mai ușor cu un străin, din moment ce se uitau străini la mine în fiecare săptămână, dar n-a fost. Îmi venea să-i analizez fiecare gest, până și cea mai mică mișcare a mușchilor feței. Oare se încrunta pentru că nu înțelegea ce spuneam? Sau pentru că se concentra foarte tare? Oare faptul că-i pulsa maxilarul însemna că-și face curaj să-mi spună că nu-i place deloc? Sau poate îi pulsa lui maxilarul de obicei? Credea că filmulețul e prostesc sau copilăresc? Aveam atâtea întrebări în cap, că era cât pe-acți să-mi închid telefonul la mijlocul recenziei.

La sfârșit, am retras telefonul și-am tras aer adânc în piept.

— Cum ți s-a părut? E în regulă dacă nu ți-a plăcut. Încă sunt începătoare la lucrurile astea. Îmi pare rău dacă nu ți-a plăcut.

— Hei, oprește-te! Respiră, a zis el râzând.

Îmi venea să intru în pământ de rușine.

— Ai niște idei bune. Foarte bune. Cum îi zice canalului? O să-i spun soră-mii să te caute.

Și-a scos telefonul și și-a deschis aplicația de note.

— R3ntal Wor1d.

I-am explicat că a trebuit să folosesc un 3 și-un 1 în nume, fiindcă Rental World era deja luat. Atunci mi-am dat seama că i l-aș fi putut trimite printr-un mesaj. Era un pretext perfect rezonabil ca să-i obțin numărul de telefon, dar notase deja numele canalului și ar fi fost ciudat să i-l mai cer.

Eram afonă la treburile astea. Tocmai mă uitam din nou la recenzie despre John Hughes și Molly Ringwald când deodată Mondesí a trimis cu putere o minge joasă fix pe mijlocul terenului. Eric s-a ridicat brusc de pe scaun, țipând și urlând laolaltă cu restul mulțimii când stopul de la Tigers n-a reușit să prindă mingea, lăsându-l astfel pe Merrifield să ajungă la baza 4. Mama m-a prins de braț, strângându-mă cu putere în timp ce țopăia. Prezența copleșitoare a minunii asteia fără tricou aproape că mă făcuse să uit de ce venisem de fapt la meci.

Mama n-avusese parte de multe pauze în viață. Era chelneriță la un restaurant și asta cred că era prima ei sâmbătă liberă din ultimii doi ani. Când eram eu mică, mersese la seral și își luase chiar și o diplomă în afaceri, dar nu prea existau locuri de muncă în Honeyfield. Nici nu ne permiteam să ne mutăm în altă parte. Așa că a rămas la restaurant.

Nu-și dorea chestiile astea pentru mine, nu voia să trăiesc de pe-o lună pe alta, să stau cu picioarele în apă cu sare când ajung seara acasă și să am cearcăne când mă trezesc. Dar acolo, pe stadionul Kauffman, părea mai tânără și mai fericită; n-o mai văzusem așa de când câștigaseră Royals campionatul. Simțeam că meritase să strâng toți banii ăia și să fac atâtea planuri. Mi-am pus telefonul în buzunarul de la spate, promițându-mi să fiu mai atentă la meci și să fac ziua asta să fie specială pentru ea.

Mi l-am scos pe Eric din cap – bine, aproape – și am încercat să încurajez mulțimea să mai facă un val. Fiindcă era prostesc și o făcea pe mama să râdă. Am mai luat niște Cola și, undeva prin a cincea repriză, a trebuit să merg la budă. Mă tot foiam pe scaun, nu voiam să mă ridic. Nu-mi plăceau deloc toaletele publice. Dar, după vreo cinci minute de foială, tot a trebuit să mă ridic.

— Unde e baia? am întrebat-o pe mama.

— Pe undeva pe-acolo, mi-a zis, arătând spre gheretele cu mâncare.

Ce să zic, de mare ajutor.

Doamna cu fundă roz din spatele meu l-a bătut pe Eric pe umăr.

— Ai mai fost aici de multe ori, nu? Nu vrei să fii drăguț și să-i arăți tinerei unde sunt toaletele?

Femeia mi-a aruncat o privire complice, care m-a stânjenit.

— E în regulă, am spus eu. Sunt sigură că mă descurc.

— Hei, nu e nicio problemă, a zis Eric, ridicându-se. Trebuie să merg și eu, oricum.

N-am apucat să protestez, fiindcă m-a împins pe un coridor plin cu spectatori, până când am ajuns la scări. Am mers în pas cu el și și-a pus mâna pe talia mea, îndreptându-mă pe holul îngust care ducea la băi. Am făcut un pas atent într-o parte, ca să mă îndepărtez de el.

Brațul lui mi s-a frecat de umăr când mi-a arătat baia femeilor, de parcă chiar n-aș fi putut să văd indicatorul mare în formă de femeie. Nu știam dacă flirtează cu mine sau chiar crede că sunt atât de neajutorată. M-am uitat la el.

— O să mă ajuți să fac și pipi?

— Doar dacă vrei.

Mi-a zâmbit cum îți zâmbesc numai băieții care sunt siguri pe ei fiindcă știu că arată bine. Genul de băieți care obțin tot ce vor de la oameni cu doar câteva zâmbete.

— Sunt bine, mersi.

Am deschis ușa de la baie, cuprinsă de un sentiment de neliniște. Era ca atunci când intri într-o cameră aglomerată și toată lumea se oprește din vorbit. Când am ieșit, am constatat cu surprindere că Eric mă aștepta.

— În caz că nu știi cum să te întorci, mi-a zis el, răspunzând la nedumerirea din privirea mea.

Dacă flirta, nu se pricepea deloc. Poate că nu trebuise să învețe cum s-o facă, din moment ce, cu maxilarul ăla pătrășos și abdomenul incredibil, nu trebuia să facă mare lucru.

De data asta, am mers în fața lui, nu lângă el. Am trecut pe lângă un stand de popcorn și mi-am zis că trebuie să fac o oprire acolo înainte să plecăm mai departe. Pe urmă ne-am continuat drumul și tocmai ajunseserăm în dreptul rândului nostru când mulțimea a sărit în picioare. Un tip de vârstă mijlocie era cât pe-acți să mă lovească în față când și-a întins brațele în aer; m-am întors fix cât să văd o minge de baseball venind direct spre mine.

Din instinct, mi-am dat jos pălăria. Mi-am întins mâna după minge, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Mulțimea, agitația și zgomotele din jur au dispărut ca și cum nici n-ar fi fost. Pentru mine nu mai exista decât punctul ăla alb de la orizont. De parcă l-aș fi putut convinge cu mintea să vină mai aproape. Cineva a încercat să mă împingă la o parte, dar am rămas înfiptă acolo, cu ochii pe minge.

Și-am prins-o.

Mulțimea entuziasmată mă împingea de colo colo și m-am împiedicat, strângând la piept mingea pe care o prinsesem în pălărie. Eric m-a sprijinit și m-a apucat de încheietură, ridicându-mi mâna în aer în timp ce ovaționa cu restul mulțimii. Am apărut pe ecranele mari ale stadionului și m-a luat cu amețeală. Niciodată nu mă mai simțisem așa luată pe sus.

Oamenii mă băteau pe umăr când am pornit spre mama, care plângea. Când venea vorba de mingi ieșite din teren, uita cu totul că „nu se plânge la baseball“. I-am dat mingea și m-a strâns în brațe așa de tare, că mi-au trosnit oasele. Cea mai bună zi de naștere.

Doamna cu funda roz mi-a făcut un semn din cap, satisfăcută.

— Te-ai sincronizat bine.

— Perfect, am zis eu, cu gura până la urechi.

— A fost drăguț din partea ta s-o ajuți, i-a spus ea lui Eric.

El a roșit și mie mi s-a părut suficient de drăguț cât să mă facă să uit că mă supărasem pe el mai devreme. În plus, tocmai ce mă ajutase să nu cad și să-mi sparg nasul chiar în clipa în care m-ar fi văzut toată lumea pe ecrane.

— A prins-o foarte bine, a zis Eric.

Mama mi-a dat mie mingea, ca să i-o dau lui Eric s-o vadă mai bine. Eric și-a făcut o poză cu ea, cu stadionul în spate, și mi-a dat-o înapoi. Apoi mi-am făcut și eu una și i-am dat mingea mamei, ca să ne facem o poză împreună.

Doamna cu fundă și-a ridicat și ea telefonul, îndreptându-și-l spre mine, dar când m-am uitat la ea l-a coborât repede și i-a șoptit ceva bărbatului de lângă ea. Ciudat. Am simțit cum mi se face pielea de găină, dar poate că voia doar să facă niște poze cu jucătorii de pe teren, ca restul lumii. Mi-am zis că e de la adrenalină și m-am întors spre mama.

Asta sigur avea să fie o zi de pomină.

Capitolul 2

A doua zi, după ce m-am dat jos din pat și m-am pregătit de muncă, m-am așezat în fotoliul pleoștit din sufragerie. Aveam o canapea și un fotoliu ca noi, dar fiindcă bunica refuza să ia plasticul de pe ele, nu voiam niciodată să le folosesc. Am intrat pe telefon să văd ce mai face canalul meu de YouTube. Ultimul videoclip avea cinci mii de vizualizări. Nu era rău. Deja eram pe cale să depășesc videoclipul cu John Hughes și Molly Ringwald și, dacă ajungeam la o sută de mii, poate că aș fi putut să cumpăr mai multă stofă și să nu mai folosesc resturi rămase de la Albinuțe.

În dimineața asta mă bazam pe rezerva rămasă de la videoclipul *Goodbye Honeyfield*; țineam bancnotele în sertarul cu lenjerie, lângă o cutie de prezervative pe care, din păcate, nu mai avusesem ocazia să le folosesc de luni întregi. Aveam doar câteva sute de dolari și-mi luase un an întreg să strâng banii ăștia. Meciul Royals îmi subțiasse economiile, dar dacă îmi creșteau vizualizările în ritmul ăsta, aveam să pot pune deoparte ceva mai mult de cincizeci de dolari pe lună.

La început, voiam să merg în LA, ca să fiu cât mai aproape de filme, dar perspectiva asta mi se părea prea îndepărtată acum. Voiam să le pot vizita pe bunica și pe mama când aveam bani de un rezervor plin, așa că m-am gândit că mai bine merg în Chicago. Voiam să ajung să mă ocup de canalul meu și de festivaluri de film independente și de alte recenzii, iar Chicago avea zeci de festivaluri în fiecare an. Să nu mai zic de miile de slujbe pentru care primeai mai mult decât salariul minim. Mă uitasem pe site-urile de joburi

și ardeam de nerăbdare să-mi trimit CV-ul. Dar nu încă. Mi-am promis să mai rămân în Honeyfied încă un an după absolvire ca să mai strâng niște bani. Aveam de gând să-mi încep noua viață cu dreptul, ceea ce însemna că-mi trebuia și un acoperiș deasupra capului.

După ce ne-am întors de la meci, mi-am petrecut ceva timp în cameră desenând tricouri de baseball. N-aveam să port nici de la White Sox, nici de la Tigers, dar aș fi putut să fac niște videoclipuri cu filme despre baseball. Poate ceva de genul de ce *A League of Their Own* era un film mai bun decât celelalte de tipul ăsta, deși încerca din răspuțeri să-și ascundă adevăratul mesaj. Pe undeva, voiam să mă grăbesc, să arunc ceva acolo ca să profit de interesul pe care-l stârnise filmulețul meu despre comediile romantice ale anilor '90, dar asta nu avea să mă ajute pe termen lung. Calitatea era mai importantă decât cantitatea.

Aveam un număr magic la care trebuia să ajung. Un milion de vizualizări. De-abia atunci aveam să mă simt bine, să simt că am reușit. După ce ajungeam la un milion, aveam să fac o recenzie despre *Say Anything*. O țineam pentru mai târziu, fiindcă însemna cel mai mult pentru mine. De la filmul ăla începuse totul.

Mulți credeau că *Say Anything* e doar un film romantic din anii '80, dar e mai mult de-atât. E despre o fată pe nume Diane Court, care a fost crescută de un tată prea protector și căreia i s-a pus la cale toată viața, dar care întâlnește un tip pe nume Lloyd Dobler, care nu are niciun plan. El îi arată ce înseamnă să fii liber în timp ce ea îi arată lui ce înseamnă să ai un viitor. Relația lor a mers fiindcă și-au dat unul altuia lucrurile de care aveau nevoie.

În timp ce majoritatea copiilor ajungeau să poarte „Discuția Aia“ cu părinții lor în gimnaziu, bunica și mama s-au uitat cu mine la *Say Anything* și mi-au vorbit nu doar despre prezervative și consimțământ, dar și despre sexualitatea feminină în genere. Cum

bărbații heterosexuali o să încerce să ne controleze sexualitatea sau să ne facă să ne fie rușine de ea sau să ne bage în categorii predefinite, în care să nu putem fi și deștepte, și amuzante, și senzuale în același timp. Mama și bunica au vrut să se asigure că eu o să aleg cine urma să fiu, și nu bărbatul care mă pune în categoria voia el. Am văzut filme din anii '80 și '90 când eram mică fiindcă mama și bunica le știau pe dinafară. Se contraziceau în absolut toate privințele, dar nu când venea vorba de filme și de mesajele pe care le transmit fetelor.

E drept că pe atunci toată chestia asta mi se păruse foarte stânjenitoare, dar înțelesesem și ce fel de magie se ascunde în filme. Magia nu stătea în efecte speciale și explozii, ci în faptul că filmele astea se adresau direct inimii, provocau conversații, reflectau lucrurile pe care tu însuși ai fi vrut să le spui. Țăsta era motivul pentru care începusem să fac recenzii. Voiam să sap mai adânc în filmele astea, pe care mulți le considerau doar *entertainment*, și să gădesc micile adevăruri ascunse acolo. Să mă uit la felul în care oamenii rezonau la aceste povești fiindcă-i făceau să se simtă adevărați și umani. Voiam să fac asta tot restul vieții mele.

— 'Neața, mi-a zis mama, plutind pe coridor în timp ce-și freca ochii somnoroși.

— Sunați la televiziuni! am spus eu. Gracie Evans doarme după ora nouă! Porcii zboară și chiar acum construiesc un patinoar în flăcările iadului.

— Foarte amuzant, a spus ea, trecându-și mâna prin părul meu, care, de îndată ce începea umezeala verii, îmi făcea capul să arate ca o păpădie. Îmi place cum arată Charlie mai nou.

Charlie era un papagal de ceramică pe care-l câștigase bunica la *Roata norocului* în 1984, pe vremea când încă aveau o rundă de cumpărături. Stătea la locul său de cinste de la fereastră încă de când bunica îl adusese acasă, pe vremea când mama nici nu se născuse.

Îi pusesem pe cap pălăria KC. Câteodată purta pălării de Moș Crăciun sau Uncle Sam, dar mă gândisem că și ziua cu meciul fusese tot un fel de sărbătoare, din moment ce prinsesem o minge de baseball.

— Ar trebui să facem un costum Royals pentru Vanne, am spus eu.

— Cred că exagerezi, a zis mama, scoțând limba.

Vannele erau colecția bunicii de păpuși Vanna White. Le ținea deasupra șemineului și, în afara unui strat subțire de praf îngălbenit de nicotină, erau încă în cutiile lor și în stare foarte bună. Când eram mică, îmi dădeau coșmaruri.

Am urmat-o pe mama în bucătărie, unde bunica și Peg își întinseseră modelele de cusut peste toată masa. Așa făceau în fiecare an pe vremea asta.

— Ați ajuns târziu azi-noapte, a spus bunica. Cum a fost meciul?

— Încă mă întreb de unde am avut atâta noroc când am făcut-o pe Macy. A prins o minge în tribune, a zis mama și pe urmă a adăugat, privind-mă peste cana de cafea: Și-a prins și-un băiat.

— Un băiat? s-a mirat bunica, aprinzându-și o țigară și fixându-mă cu privirea.

N-avea mai mult de un metru cincizeci, dar îi făcea pe toți ceilalți să se simtă mai mici.

— Nu s-a întâmplat nimic, am zis eu repede, aruncându-i mamei o căutătură cruntă. Nici măcar nu i-am luat numărul de telefon.

— Doamne, dar de ce nu? a strigat Peg, încrucișându-și brațele peste piept.

Locuia ceva mai încolo, pe aceeași stradă, dar de când murise bunicul, stătea mai mult la noi decât la ea. Dacă am fi avut o cameră liberă, cred că s-ar fi și mutat.

— Vedeți, de-asta ni se pare nouă, bătrânilor, că tinerețea e irosită pe cei tineri.